

Andreina Cordani

Murha
JOULU-
LAHJAKSI

Suomentanut Antti Autio

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.
Text and data mining prohibited.

Englanninkielinen alkuteos

The Twelve Days of Murder

Copyright © Andreina Cordani, 2023

Originally published in the English language in the UK

by Bonnier Zaffre, an imprint of Bonnier Books UK Limited, London

The moral rights of the Author have been asserted.

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2026

Kustannusosakeyhtiö Otava

Uudenmaankatu 10, 00120 Helsinki

tuoteturvallisuus@otava.fi

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

ISBN 978-951-1-52145-7

OTAVA
KIRJAPAINO

Keuruu 2026

Richardille – me teimme sen

Henkilön katoamisilmoitus

Norfolkin poliisilaitos

Raportin laatija: Vanhempi konstaapeli Robert Mellow (virkanro 4591)

Päivämäärä: 26.12.2011

Viite: 3242/11

Kadonneen nimi: Karl Edward Boniface

Syntymäaika: 26.3.1990 (ikä 21 vuotta)

Tuntomerkit: Pituus 190 cm, vaaleaihoinen. Hoikka ruumiinrakenne. Vasenkätinen. Ruskeat silmät, punertavanruskeat hiukset.

Vaatetus: Punaiset samettihousut, joiden lahkeissa valkoinen turkisreunus. Punainen samettitakki, jonka helmassa ja hihansuissa valkoinen turkisreunus. Leveä musta vyö, mustat saappaat ja valkoinen tekoparta (so. joulupukiasu lakkia lukuun ottamatta). Saattaa näyttää haavoittuneelta, mutta veri on oletettavasti tekoverta.

Sairaudet: Ei ole.

Auto: Punainen Audi A1, rekisteritunnus JJ11 XNZ. Niin ikään kadonnut.

Tapauksen yksityiskohdat:

Joulukuun 25. päivän aamuna klo 2.15 saimme tiedon puhelusta, joka liittyi kadonneeseen Karl Bonifaceen. Soittaja oli nimeltään Alice Elektra Boniface. Hän vaikutti olevan poissa tolaltaan ja sanoi muun muassa, että ”Karlin oli tarkoitus olla ruumis” ja ”Kuinka ihmeessä joku voi kadota lukitusta huoneesta?”. Kun soittaja sanoi päivystäjälle: ”Minä puukotin häntä”, paikalle päätettiin heti lähettää partio.

Vanhempi konstaapeli Robert Mellow (virkanro 4591) ajoi Fenshawen kartanoon yhdessä vanhemman konstaapelin Augustine Adeosunin (virkanro 7752) kanssa. Perillä he tapasivat joukon 1930-luvun tyyliisiin vaatteisiin pukeutuneita opiskelijoita. Kävi ilmi, että joukkio oli järjestänyt kartanossa ”Joulupukin kuolemaksi” nimetyn murhamysteeri-illan. Opiskelijoiden mukaan oli ollut Karl Bonifacen

vuoro ”esittää ruumista”. Karlin sisar Alice Boniface oli lavastanut Karlin puukotuksen kartanon suuressa salissa noin klo 21, lukinnut Karlin sitten saliin, ottanut avaimen mukaansa ja piilottanut sen. Kun Alice palasi saliin muiden pelaajien kanssa, Karl ei enää ollut siellä. Salin oveen käyviä avaimia oli tiedossa vain yksi, lukkoa ei ollut peukaloitu, eikä Karl luultavasti ollut voinut poistua myöskään ikkunasta, sillä tuuletusikkunan aukko oli aivan liian pieni.

Opiskelijat etsivät Karlia lähes kahden tunnin ajan, kunnes luovuttivat ja kokoontuivat saliin odottamaan poliisin saapumista.

Kaikki läsnäolijat olivat yhtä mieltä siitä, että Karl Boniface oli ollut innokkaasti mukana mysteerileikissä, joten ei ollut luultavaa, että hän olisi päättänyt poistua paikalta ilmoittamatta aikeistaan muille. Kun konstaapelit esittivät tarkempia kysymyksiä, opiskelijat kuitenkin myönsivät, että Karlilla oli tapana tehdä ystävilleen kepposia ja että tämä oli viime aikoina käyttäytynyt erikoisella ja itselleen epätyypillisellä tavalla. Konstaapelit tutkivat kartanon perusteellisesti, mutta Karlia ei löytynyt. Joulupukkiasuun kuulunut lakki, joka Karlilla oli ollut päässään ennen katoamista, löytyi hänen huoneestaan, ja konstaapelit ottivat sen haltuunsa. Karlin auto ja iPhone-merkkinen puhelin olivat tiessään, eikä liittymään saanut yhteyttä. Tutkittuaan kartanon konstaapelit ottivat kaikilta lausunnot.

Katoamistapausta ei luokitella erityisen kiireelliseksi, mutta arviota tarkastellaan myöhemmin uudelleen. Karl Bonifacen katoaminen on kirjattu poliisin rekistereihin, ja hänen tuntomerkkinsä on ilmoitettu kaikille kenttäpartioille.

OSA 1

Esittelyt

1

Teidät on kutsuttu murhailtaan.

Charley on pyöritellyt paksulle kermanvaalealle paperille painettua kutsua kädessään jo neljä tuntia. Hän sivelee sormillaan sen koukeroista kohopainatteista otsikkoo. Kutsussa mainitaan tapahtuman aika ja paikka, pukukoodi ja vastausohjeet. Mustareunaisen kortin kulmat ovat kuluneet koirankorville jatkuvasta hypistelystä.

Kun liikenne soljuu jouhevasti, linja-automatka Lontoosta Invernessiin kestää kaksitoista tuntia. Nyt on kuitenkin jouluaatto, ja Charleysta tuntuu aivan siltä kuin kaikki juhlapyhiksi kotiin suuntaavat autoilijat olisivat päättäneet ahtautua samalle Peterboroughin ja Perthin väliselle tieosuudelle, jota hänen bussinsakin jyristelee.

Matkan alkuvaiheessa Charley uppoutui mukaan ottamaansa kirjaan, mutta kolmen tunnin kuluttua hänen silmiään alkoi särkeä. Sen jälkeen hän otti esiin puhelimensa ja ryhtyi kuuntelemaan erästä suosikkeihinsa kuuluvaa true crime -podcastia, mutta laitteen akku ehtyi viiden tunnin kohdalla. Nyt matkaa on takana jo melkein toinen mokoma ja matkustamon tunnelma on vaihtunut jännittyneen odottavasta lopen uupuneeseen. Kyydissä istuvat lapset valittavat äänekkäästi tylsistymistään, ja aikuiset puolestaan päästävät kyllästyneitä huokauksia ja koettavat löytää mukavampaa asentoa penkeillään. Viereisellä istuimella leveästi rönnöttävä mies tuhahtaa aina,

kun Charley siirtää painoaan puutuneelta pakaralta toiselle. Charley kääntää katseensa ulkona levittäytyvään nuhruiseen hämääseen ja silmäilee heidän edessään loputtomana hohtavaa autonvalojen virtaa. Hän valitsi bussiyhteyden tietoisesti, koska se oli tarjolla olleista vaihtoehtoista huokein. Syy on yksinkertainen: hänen on säästettävä kaikesta, jos hän mieli suunnitelmiensa mukaisesti muuttaa pois Mattin luota heti alkuvuodesta. Tilanne ei siitä muuksi muutu, vaikka Ali lähettäisikin lupaamansa rahat.

Kun Charley oli näyttänyt saamaansa murhailtakutsua Mattille, pois muuttaminen oli siintänyt hänen mielessään vasta etäisenä mahdollisuutena – valintana, johon hän saattaisi jossain vaiheessa päätyä, jos asiat alkaisivat mennä todella huonosti. Tuolloin hän oli vielä yrittänyt uskotella itselleen, ettei rakkaudessa ollut niinkään kyse romantiikasta ja vastavuoroisesta tukemisesta kuin siitä, että kumppanin sie-lunelämän tunsi läpikotaisin. Charley ja Matt olivat niin hyvin perillä toistensa ajatuksista, että heidän keskustellessaan Charley osasi poikkeukset arvata, mitä Matt sanoisi seuraavaksi. Etenkin kun kyse oli jostakin sellaisesta, mitä hän ei olisi halunnut kuulla.

”Naurettavan prameilevaa pelleilyä”, Matt oli tokaissut silmäillessään kutsun kohokuvioista otsikkoa. ”Miksi ihmeessä kukaan haluaisi jättää joulun väliin ja lähteä leikkimään jotain typerää murhaleikkiä?”

”No, minä vain ajattelin...”, Charley oli aloittanut mutta vaiennut sitten. Hänen oli vaikea pukea syytä sanoiksi. Kutsu kiinnosti häntä kaikesta sen vuoksi, että murhamysteerit olivat aikoinaan olleet niin häkellyttävän luovia ja Karl niin uskomattoman kekseliäs. Oli ollut tolkut-toman hauskaa karistaa harteiltaan epävarman opiskelijan identiteetti edes muutamaksi tunniksi – tai joskus jopa muutamaksi päiväksi – ja muuttua aivan toisenlaiseksi ihmiseksi: hohdokkaaksi, kavalaksi tai peräti murhanhimoiseksi. Parhaimmillaan tunne oli ollut huumaava ja Karl suorastaan fantastinen – kunnes kaikki oli mennyt vikaan.

Matt oli pyörittänyt silmiään. ”Et kai sinä enää halua viettää aikaa noiden ihmisten kanssa? Olet niin monesti valittanut heistä ja kertonut, kuinka surkeasti he sinua kohtelivat.”

Tietyissä mielessä Matt oli täysin oikeassa, niin kuin tavallista. Samalla Charley kuitenkin huomasi ajattelevansa, ettei tilanne ollut kotona kovin erilainen: myös Matt kohteli häntä surkeasti, ja hän vietti silti aikaa tämän kanssa.

Hänen olisi yhtä kaikki pitänyt toimia järkevästi ja jättää Alin lähettämä kutsu huomiotta – repiä se palasiksi ja heittää paperinkeräykseen, niin kuin Matt oli ehdottanut. Charley oli tehnyt lujasti töitä päästäkseen eroon kaihertavasta riittämättömyyden tunteesta, joka häntä oli Naamiaismurhaseuran jäsenenä vaivannut. Piinaavasta ajatuksesta, että jos hän vain osaisi olla vielä vähän hauskempi, nokkelampi ja omaperäisempi, muut unohtaisivat, ettei hän kuulunut joukkoon, ja ottaisivat hänet täysillä mukaan. Charleyn isä työskenteli kokkina, hänen lapsuudenkodissaan oli vain viisi huonetta, eikä kukaan ollut kuullutkaan koulusta, jossa hän oli suorittanut oppivelvollisuutensa.

Sellaista tunnetta ei ollut helppo häätää pois. Ajatus riittämättömyydestä takertui Charleyn mieleen kuin staattinen sähkö nailonkanakaaseen ja varjosti hänen koe-esiintymisiään. Se näyttäytyi tietynlaisena onnistumisen janona, joka kuitenkin herätti valitsijoissa sääliä sen sijaan, että nämä olisivat halunneet kiinnittää Charleyn tuotantoihinsa. Charleysta huokuva epätoivo oli luultavasti aikoinaan vedonnut myös Mattiin. Mies oli tottunut tyttöystäviin, jotka olivat miellyttämisenhaluisia ja taipuivat mukisematta hänen tahtoonsa.

Aluksi Charley oli ajatellut, että pääsisi helpoimmalla, jos ei vastaisi kutsuun millään tavoin. Juuri niin seuran muut jäsenetkin olivat tehneet hänelle, kun ryhmä oli hajonnut. Alia ei kuitenkaan noin vain lannistettu, ja pian Charley sai häneltä kaunopuheisesti laaditun ja imartelevan sähköpostiviestin. *Tiedän, etteivät nämä ihmiset ole suurimpia suosikkejasi, mutta he haluaisivat todella nähdä sinut pitkästä aikaa. Jos olet yhä empivällä mielellä, suhtaudu koko juttuun kuin mihin hyvänsä näyttelypestiin!*

Alia oli tarjonnut viestissään vaivanpalkaksi mukavan kokoista ennakkoa ja toista, vielä suurempaa summaa, jonka Charley saisi vuodenvaihteessa. Charley tiesi, että pystyisi rahojen turvin aloittamaan

elämänsä uudestaan puhtaalta pöydältä, ja samoihin aikoihin hänen hatara ajatuksensa siitä, että hän saattaisi jossain vaiheessa jättää Mattin, oli kiteytynyt todelliseksi. Charley oli kertonut Mattille, että heidän jutunsa oli ohi. Hän ei silti ollut vielä päässyt lähtemään miehen luota, vaan joutuisi sinnittelemään tämän sohvalla niin pitkään, että saisi kerättyä kokoon takuuvuokraan vaadittavat rahat.

”Tätä minä juuri tarkoitan”, Matt oli sanonut ollessaan vaihteeksi hyvällä tuulella. ”Et pärjää omillasi, vaan tarvitset minua kuitenkin.” Jos Ali pitäisi lupauksensa, tilanne muuttuisi pian.

Ali oli raottanut kirjeessään myös muita mahdollisuuksia: *Muista, että olen hankkinut sinulle rooleja aiemminkin. Minulla on jo pari lupaavaa juttua tulilla...*

Sanat olivat riittäneet vakuuttamaan Charleyn, ja hän oli suostunut lähtemään mukaan.

Naamiaismurhaseuran hajoamisesta oli kulunut kaksitoista vuotta, ja tuona aikana kaikki sen jäsenet olivat menestyneet elämässään upeasti – Charleyta lukuun ottamatta. Ali esimerkiksi loi parhaillaan uraa maan vaikutusvaltaisimpiin kuuluvassa pr-firmassa. Hän oli juuri saanut kehuja ideoimastaan liikuttavasta joulumainoksesta, jonka seurauksena koko maa on puhunut aiheutunnisteesta #poikajakilpikonna. Mainos on saanut Charleynkin vetistelemään.

Charley tietää, että Ali on varteenotettava liittolainen. Jos kaikki sujuu hyvin, luvassa saattaa olla lisää rahakkaita mainoskeikkoja ja roppakaupalla uusia kontakteja, jotka taas voisivat poikia uusia töitä.

Charleyn mieleen palaa lausahdus, jonka Matt hänelle kerran tokaisi: ”En enää tiedä, miten sinut pitäisi esitellä uusille ihmisille. Oletko epäonnistunut näyttelijä vai menestynyt vastaanottovirkailija?”

Niin ei välttämättä olisi enää pitkään.

Charley havahtuu mietteistään, kun linja-autonkuljettaja alkaa puhua mikrofoniinsa.

”Hyvät naiset ja herrat, kiitos kun olette jaksaneet tätä melko junaavaa jouluaaton matkantekoa. Mitä jos nostattaisimme hieman joulumieltä mukavalla yhteislaululla?”

Charley panee merkille, että kuski puhuu Cheshiren korostuksella. Mies on luultavasti kotoisin jostakin Manchesterin liepeiltä muttei kuitenkaan itse kaupungista. Charleyn mielestä hän kuulostaa aivan liian reippaalta, kun ottaa huomioon, kuinka monta tuntia bussi on jo jumittanut moottoritien ruuhkassa.

Kuljettaja painaa toistonappia, ja matkustamo tulvahtaa täyteen perinteisen *The Twelve Days of Christmas* -joululaulun säveliä. Sitten hän alkaa laulaa epävireisesti mukana. Charley tuntee myötähäpeää miehen puolesta. Muutamat muutkin aikuiset ilmehtivät vaivaantuneesti, mutta kuski jatkaa laulamista. Charleyn mieleen juolahtaa, että hänessä on jotakin samaa kuin Karlissa. Myös Karl sai ihmiset tekemään mitä naurettavimpia asioita, koska pani itsensä aina täysillä likoon.

Jotkut lapsista alkavat kikattaa ja ryhtyvät tapailemaan laulun sanoja, joissa luetellaan alati kertautuvana listana kertojan rakasteltuaan joulun aikaan saamia lahjoja – *peltopyy päärynäpuussa, kaksi turturikyynyä, kolme ranskalaista kanaa, neljä mustarastasta...* Pian lapset jo tökkivät kyynärpäillä vanhempiaan, jotta nämäkin liittyisivät mukaan. Bussin takaosassa istuvat amerikkalaiset yhtyvät lauluun niin taitavasti, että heillä on varmasti kuorotaustaa, ja pikkuhiljaa muutkin seuraavat perässä. Charleyn yllätykseksi jopa hänen teräväkyynärpäinen vierustoverinsa karaisee kurkkuaan ja kajauttaa möreällä bassolla sanat *viisi kultasormusta*. Laulun edetessä linja-auton vauhti on kasvanut aiemmasta matelusta. Ihmiset intoutuvat hoilaamaan entistä kovempaa, aivan kuin heidän äänensä saisivat ruuhkan väistymään ja siivittäisivät bussia eteenpäin.

”Se toimii!” eräs matkustamon etuosassa istuva lapsi hihkaisee. ”Lauletaan vielä lujempaa!”

Charley liittyy joukkoon ja väläyttää vierustoverilleen hymyn, kun laulussa mainitaan yksitoista pillinsoittajaa. Samalla bussin vauhti kiihtyy jo viiteenkymmppiin. Charley muistelee, kuinka hänen vanha laulunopettajansa kuvaili hänen ääntään kauan sitten ”kuorolauluun ihan kohtalaiseksi” ja kehui erikseen sen vahvuutta ja kirkkautta. Muiston rohkaisemana hän avaa keuhkonsa ja antaa musiikin purkautua

sisältään. Ihmiset hymyilevät toisilleen, nauravat iloisesti ja tarjoavat makupaloja konvehtirasioista, joita heidän oli tarkoitus säästää kotiin saakka. Bussin vauhti nousee kahdeksaankymmeneen kilometriin tunnissa. Matkustamossa viriää uudenlainen toivo, ja Charleykin aistii sen mielessään. Jospa reissusta ei tule niin hirveä kuin hän on pelännyt. Kenties hänelle avautuu mahdollisuus rikkoa vanhat kaavat, unohtaa menneet ja siirtyä elämässään eteenpäin. Jospa muut eivät enää ole hänelle vihaisia. Voihan olla, että hän ja Pan saavat aloitettua puhtaalta pöydältä ja että hän löytää jotakin yhteistä myös Shonan kanssa. Ehkä Leo lakkaa suhtautumasta häneen alentuvasti ja Gideonkin tajuaa käyttäytyä vähemmän ääliömäisesti...

Laulajat ovat ehtineet viimeiseen päivään ja kahteentoista rumpaliin. He tyrskähtelevät naurusta ja yrittävät parhaansa mukaan muistaa kaikki hullunkuriset rakkaudenosoitukset järjestyksessä, mikä menee tietenkin railakkaasti päin honkia. Äkkiä Charley näkee, kuinka autoilijat painavat jarrua edempänä tiellä. Pimeydessä erotuu myös sininen vilkkuvalo, joka muuttuu sitä kirkkaammaksi, mitä lähemmäs he tulevat. Kuljettaja alkaa hidastaa vauhtia, ensin hienoisesti, sitten yhä voimakkaammin.

”Ikävä kyllä tuolla on tapahtunut onnettomuus”, kuski sanoo ja koettaa pitää äänensä hilpeänä.

Charley näkee, että tie kaartaa suuren järven tai tekoaltaan ohi ja että reunakaiteen läpi on ajanut auto.

Laulu vaimenee tyystin, ja matkustamosta kuuluu kauhistuneita henkäyksiä. Charleyn vierustoveri kääntää katseensa sivuun, ja vanhemmat koettavat suojella lapsiaan ikkunan takaiselta näyltä. Tarkkaileminen on Charleylle ominaista, ja niinpä hän pitää silmänsä nytkin auki. Vedessä näkyy hitaasti pinnan alle vajoavan auton tumma hahmo, jota poliisiautojen ja ambulanssien hälytysvalot valaisevat. Paikalla parveilee keltaisiin huomioliiveihin pukeutuneita ensihoitajia ja poliiseja. Jotkut puhuvat radiopuhelimiin, toiset rahtaavat pelastusvälineistöä kiireesti lähemmäs räntäsateen ja purevan tuulen armoilla. Auton ympärillä on jo pelastajia vyötäröään myöten vedessä, ja yksi

heistä kurkistaa parhaillaan sisään matkustajan puoleisesta etuikkunasta. Charley näkee, kuinka ikkunaa vasten painautuu ohikiitävän hetken ajan hentoinen ja kalpea kämmen.

Charleyn henki salpautuu, ja hänen mieleensä hyökyy kamalia muistikuvia. On pimeää, ja veden hyytävä kylmyys lävistää hänen ruumiinsa. Charley huitoo epätoivoisesti raajoillaan ja koettaa päästä pintaan, jotta saisi vedettyä keuhkoihinsa ilmaa. Hän kuulee adrenaliinin kohinan korvissaan. Nyt se tapahtuu, hän ajattelee. Nyt minä kuolen.

* * *

Kello on jo paljon yli neljän iltapäivällä, kun Charley lopulta saapuu Invernessin lentokentälle. On niin pimeää ja matka on kestänyt niin pitkään, että hänestä tuntuu kuin olisi keskiyö. Charley huomaa melkein toivovansa, että muut olisivat jo menneet menojaan ja hän voisi palata saman tien takaisin kotiin. Tarpoessaan matkanteosta väsynein jaloin peremmälle terminaalin aulaan hän kuitenkin näkee erään kahvilan pöydässä tutun hahmon, jolla on hunajanvaaleat hiukset. Nainen silmäilee kännykkäänsä, ja häntä vastapäätä istuu Gideon. Miehen kasvoja kehystävät tutut vaaleat kiharat, ja tällä on yllään punaiset housut. Gideon retkottaa leveästi tuolillaan ja pitää käsivarttaan toisen tuolin selkänojalla. Hän on kallistanut päätään taakse ja nauraa katketakseen.

Charley sävähtää rajusti, kun hänen mieleensä muistuu, mitä kaikkea Gideon sanoi Karlin katoamisiltana ja kuinka Pan sen jälkeen kohteli häntä kuin ilmaa monen kuukauden ajan. Oikeastaan välttelyä kesti kokonaiset kaksi lukukautta, vaikka heillä oli niiden mittaan paljon yhteisiä luentoja ja työpajoja. Charley kääntyy kannoillaan, ryntää läheiseen wc:hen ja huuhtoo kasvonsa kylmällä vedellä.

Minun täytyy ryhdistäytyä, hän ajattelee ja katsoo itseään tiukasti pesualtaan yläpuolella olevasta peilistä. Pystyn tähän kyllä. Nämä ihmiset eivät merkitse minulle enää mitään, ja kyse on vain muuttaman päivän mittaisesta näyttelykeikasta.

Charley tietää silti, ettei jälkimmäinen lause pidä paikkaansa. Asiat saattaisivat olla toisin, jos hän olisi tyytyväinen siihen, miten on omassa elämässään yliopistoaikojen jälkeen pärjännyt. Charley tuntisi olonsa paljon itsevarmemmaksi, jos hänellä olisi vakituinen työ, perhettä tai edes rakastava kumppani. Hän on kuitenkin niin täydellisesti tuuliajolla kuin olla voi.

Charley huuhtoo kasvonsa vielä kertaalleen. Sitten hän aistii takanaan liikettä, kohottaa katseensa ja näkee peilissä heijastuksen. Sieltä tuijottaa aavemainen hahmo, joka tuo mieleen autiotalon ikkunan takana häälävän kummituksen. Tai nuoren mutta katkeruuden turmeleman neiti Havishamin, joka punoo kostonhimoisia juonia paha-aavistamattomien nuorten miesten päänmenoksi. Ilmestyksellä on tumman harson peittämät, kalpeiksi puuteroidut kasvot, mustalla rajauskynällä ehostetut silmät ja purppuranväristä huulipunaa. Charley parahtaa kauhusta, ja hänen sydämensä alkaa hakata hullun lailla.

”Vesi edustaa rajalinjaa elävien ja kuolleiden välillä”, olento ilmoittaa teatraalisen matalalla äänellä. Charley on oppinut, että puheessa kuuluva korostus on huoliteltua Edinburghin seudun asiakieltä. ”Venäläisessä mytologiassa tunnetaan kuolemanvesi, jolla on mahdollista elvyttää vaikeasti haavoittuneita ihmisiä”, hahmo jatkaa. ”Lentokentän hanavesi sen sijaan ei vaikuta yhtikäs mihinkään.”

”Hei, Shona.” Charley ei ole aivan varma, miten hänen pitäisi reagoida, sillä hän on aina tuntenut olonsa hieman avuttomaksi Shonan kanssa keskustellessaan. Jos on pienestä pitäen nähnyt ympärillään pääosin tavallisia, arkijärjellä varustettuja ihmisiä, jotka käyvät töissä, tapaavat ystäviään pubissa ja keskustelevat jalkapallosta ja *Love Islandin* käännteistä, Shonan julman teräväkielinen ulosanti ja vankkumaton usko yliluonnollisiin ilmiöihin tulevat kerta toisensa jälkeen jonkinasteisina järkytyksinä. Charley muistaa joskus letkauksensa Karlille, että Shonan kanssa toimimiseen tarvittaisiin käyttöohjeet. Karl vastasi, että vampyyreihin liitetyt säännöt olivat siihen varsin käypä: Shonaa ei kannattanut kutsua kotiinsa, eikä hänelle pitänyt paljastaa heikkouksiaan.

Vuosien varrella Charley on silloin tällöin käynyt vakoilemassa Shonan Instagram-tiliä ja nähnyt, kuinka tämän makaaberit, eläinten luista ja ruhoista koostuvat installaatiot ovat olleet näytteillä taidegallerioissa milloin missäkin päin maailmaa. Aikoinaan Shona pukeutui kuin huonosta itsetunnosta kärsivä goottityttö, mutta nykyään hänen vaatteensa tuovat pikemminkin mieleen käsitetaiteellisen kannanoton. Shona luultavasti katsoo pukeutuvansa vain itseään varten, mutta todellisuudessa hänen asujensa perimmäisenä tarkoituksena on järkyttää muita ihmisiä – saada tavalliset kaduntallaajat ajattelemaan hautakammioiden ja rappion tapaisia asioita, joita he eivät yleensä miettisi. Shona on ehosstanut kasvojaan voimakkaasti, mutta niiden värisävy on pari astetta kalpeampi kuin hänen iholleen olisi luontaista. Sen seurauksena hän näyttää jotakuinkin japanilaisen geishatyön ja pelottavan näköisen 1800-luvun nukan risteytykseltä. Ohuiksi leikatut hiukset ovat hopean- ja violetinväriset. Kiehkurainen kampaussopisi luontevammin yhdeksänkymppiselle vanhukselle mutta näyttää Shonalla jostain syystä räväkältä. Kokonaisuuden kruunaa musta pillerihattu suurellisine mustine harsoineen. Kaulassaan Shonalla on koinsyömä musta turkispuuhka, jossa on kynnet ja hampaat yhä jäljellä. Shonan sormuksilla lastattu käsi puristaa puuhkaa teennäisen tiukasti.

Charley on viimeksi nähnyt Shonan näin läheltä edellisen murhamysteerin jälkeisenä aamuna. Hänen hiuksensa haisivat yhä järvi-vedeltä ja hänen kurkkunsa oli käheä, koska hän oli etsinyt tuntikau-palla Karlia ja huutanut tämän nimeä ja puhunut vielä sen jälkeen pitkään poliisien kanssa. Ali ja Gideon syytivät tuolloin suustaan kamalia asioita, ja Pan satti häntä iljettäväksi riitapukariksi. Shona sen sijaan ei liittynyt kuoroon, teki vain kädellään monimutkaisen eleen – kaiketi langettaakseen Charleyn ylle jonkinlaisen kirouksen –, kääntyi sitten kannoillaan ja käveli takaisin sisälle aidon japanilaisen silkki-kimonon helmat heilahdellen.

”Ala tulla jo”, Shona patistaa. ”Olet myöhässä.”

Hän laskee kätensä Charleyn käsivarrelle ja lähtee johdattamaan tätä ulos wc-tiloista. Kosketus ei tunnu lohdulliselta vaan pikemminkin

kylmältä ja ahdistavan jäykältä. He kävelevät verkalleen kohti kahvilaa, jossa Pan ja Gideon istuvat.

Kun he lähestyvät kaksikon pöytää, Gideon kohdistaa katseensa Charleyn ja hänen ilmeensä muuttuu.

”Pyhä jysäys”, Gideon laushtaa hiljaa. ”Sehän on meidän näpsäkkä näpistelijämme.”

”Gideon!” Pan sihahtaa ja tönäisee miestä kylkeen. ”Anna jo olla. Siitä on kaksitoista vuotta.”

Johan nyt, Charley ajattelee. On tyystin mahdotonta uskoa, että Pan alkaisi puolustaa häntä. Jospa nainen haluaa vain ärsyttää Gideonia. Panin aivoituksista ei ota selvää, sillä tämä tekee asiat aina omien salattujen tarkoituseriensä mukaisesti. Charley kuitenkin tietää, että Pan on aikoinaan leikitellyt Gideonin kustannuksella suomalla miehelle vuoroin huomiota ja torjumalla tämän taas luotaan. Karlin mielestä tilanne oli samanlainen kuin Rossin ja Rachelin suhde *Freundeissä*, paitsi vielä raivostuttavampi: *Näiden kahden kanssa ei edes jännitetä sitä, tuleeko heistä pari, vaan harotaan turhautuneina hiuksia ja ihmetellään, eivätkö he nyt hitto soikoon voisi jo hypätä sänkyyn.*

Gideon katsoo Pania yhtä aikaa hölmistyneen ja anovan näköisenä. Pan jättää eleen huomiotta, nousee seisomaan ja kaappaa Charleyn kepeään, parfyymintuoksuiseen syleilyyn. Charley tuntee ihollaan naisen kašmirvillaisen takin pehmeiden. Hän pitää kätensä velttoina sivuilla, koska pelkää, että pienikin liike saattaisi ärsyttää Pania niin, että tämä kääntyisi jälleen häntä vastaan. Pan vetäytyy taemmas muttei irrota otettaan vaan pitelee Charleytä olkapäistä ja tarkastelee tämän kasvoja.

”Tervetuloa, ystävä hyvä!” hän sanoo. ”Kuinka voit? Tuntuu kuin viime kerrasta olisi kokonainen vuosisata aikaa. Elämä on niin kiireistä, että kaiken keskellä on vaikea pitää kiinni omista juuristaan ja ihmisistä, joiden ansiosta on kasvanut voimakkaaksi ja rohkeaksi. Olen kyllä nähnyt, että tykkäät aika ajoin Instagram-päivityksistäni. Minun on ollut tarkoitus vastatakin, mutta...”

Panin ote on kevyt, mutta Charley tuntee silti olevansa loukussa ja joutuu hillitsemään itseään, jottei kavahtaisi taemmas.

Pan on tuskin koskaan puhunut Charleylle yhtä pitkästi. Kun Charley aikoinaan liittyi murhaseuran jäseneksi, kaikki muut toivottivat hänet sydämellisesti tervetulleeksi, vaikka suhtautuivatkin häneen hieman kummeksuen. Pan sen sijaan sivuutti hänet lähes täysin ja tyytyi laukomaan alentuvia kommentteja työväenluokan edustajista ja yhteiskunnan vähäosaisista. Hän oli vauraan kreikkalaisen varustamosuvun tytär eikä luultavasti ollut aiemmin ollut tekemisissä Charleyn kaltaisen ihmisen kanssa. Kaulakorun katoamisesta syntyneen selkkauksen jälkeen Panilla oli ollut tarjota Charleylle ainoastaan häijyjä syytöksiä.

”Sinulla on taatusti pitänyt kiirettä”, Charley sanoo. ”Paljonko niitä seuraajia nyt olikaan?”

”Minulla on jo 1,9 miljoonaa ihanaa Panittajaa”, Pan vastaa kouliintuneen somevaikuttajan tapaan ja onnistuu kuulostamaan sekä kiitolliselta että rehentelevältä. ”Kahden miljoonan seuraajan raja ylittyi luultavasti keväällä, jos algoritmia ei taas mennä muuttamaan.”

”Olemme myyneet sielumme sille halvatun algoritmille”, Shona toteaa alakuloiseen sävyyn. ”Ennen vanhaan elimme aatelisten ja kuninkaiden alamaisina, ja nyt meitä orjuuttaa ohjelmakoodi.”

Vaikka Panin vieressä on vapaa paikka, Shona siirtyy Gideonin luo ja valitsee tuolin, johon tämä nojaa. Hän kiskaisee sen Gideonin käsivarren alta niin, että mies horjahtaa. Gideon näyttää pahastuneelta muttei sano mitään.

Kukaan ei ole pyytänyt Charleyta istumaan. Hän asettuu vaivaantuneena Panin viereen, vaikkei vieläkään haluaisi olla kovin lähellä tätä. Häntä nolottaa jököttää aloillaan ilman juomaa, mutta lentokenttä hinnat ovat liian kalliita hänen kukkarolleen.

”Missä muut ovat?” hän kysyy. ”Luulin, että olisin viimeisenä paikalla.”

”Kyllähän sinä oletkin melkoisesti myöhässä”, Pan toteaa. ”Millä koneella tulit?”

Charley kääntää katseensa ja mutisee jotakin epäselvää. Hän ei halua mainita bussia eikä katastrofaalista rahatilannettaan. Kaikeksi

onneksi Pan ei odota kysymykseensä vastausta vaan jatkaa puhumista.

”Onneksi olimme yhä kentällä. Ali ei ole vielä tullut, joten odottelimme häntä. Sam ja hänen pikku heilansa menivät pyytämään kulljettajalta, että tämä odottaisi seuraavan lennon saapumiseen saakka, ja Leo taas meni etsimään Alia. Voihan olla, että Ali on jo täällä emmekä vain ole jostain syystä huomanneet häntä.”

”Eivätkö Leo ja Ali tulleetkaan samaa matkaa?”

Kaksikko oli mennyt naimisiin vuoden alussa, ja Charley oli selaillut heidän nettiin lataamiaan hääkuvia järkytyksen vallassa. Hän ei voinut ymmärtää, miksi Leo ja Ali olivat halunneet juhlia häitään Fenshawen kartanossa, kun paikkaan liittyi niin paljon ikäviä muistoja.

Gideon kohauttaa olkapäitään. ”Leo matkusti jo eilen yöjunalla Edinburghiin jonkin lehtijutun perässä, mutta Alin täytyi olla tänään töissä lounasaikaan asti. Hänen oli tarkoitus tulla kello kahden lennolla, mutta hän ei noussut sen kyytiin eikä ole vastannut soittoihimme.”

Muiden katseet siirtyvät pois Charleysta samaan tapaan kuin aikoinaan. Ele viestittää vastaansanomattomasti, ettei hän ole heille merkityksellinen ihminen vaan pikemminkin pelkkä taustahahmo. Charley liittyi aikoinaan Naamiaismurhaseuran jäseneksi hetken mielihoiteesta yliopiston orientaatioviikolla. Syyksi riitti se, että hän piti pukeutumisleikeistä. Seura vaikutti myös paljon hauskemmalta kuin yliopiston vakavahenkinen ja poliittisesti kantaaottava näytelmäkerho. Jäsenyyksensä avasi Charleylle kokonaan uudenlaisen maailman, sillä murhaseurassa hän kohtasi ensimmäistä kertaa nopeaälyisiä ja sujuvasanaisia ihmisiä, jotka pitivät leikkimistä yhtä luontevana osana elämää kuin lapset, vaikka olivatkin jo aikuisia. Charleylle selvisi pian, että seuran ydinporukka tunsivat toisensa jo entuudestaan, niin kuin vauraissa piireissä monesti oli tapana. Karl ja Leo olivat käyneet samaa koulua, Leo ja Sam olivat toisilleen etäistä sukua, ja Sam ja Shona puolestaan olivat lapsuudenystäviä. Niinpä he olivat täysin luontaisesti pitäneet yhteyttä toisiinsa myös sen jälkeen, kun seura oli hajonnut. Charley sen sijaan oli jäänyt kokonaan tuon yhteydenpidon ulkopuolelle.

Charley tuntee sisimmässään surun ailahduksen. Jos Karl olisi vielä maisemissa, mies tönäisisi häntä hyväntahtoisesti kylkeen ja kuiskaisi muista ryhmäläisistä jotakin sarkastista, niin että hän joutuisi pidätteleämään naurua. Mutta Karl on ollut poissa jo pitkään.

Pan ja Gideon ovat ryhtyneet kilpasille nähdäkseen, kumpi heistä pystyy leuhkimaan käsittämättömästä menestyksestään toista hienovaraisemmin.

Pan paljastaa solmineensa mittavan sponsoridiilin erään luksuslaukkubrändin kanssa.

Gideon taas kertoo välittäneensä hiljattain monen miljardin arvoisen sopimuksen jättimäisen lääkeyrityksen kanssa.

Pan on niin kuuluisa, että joku sekopää äityi jopa häiriköimään häntä. Eikö olekin pätkähullua?

Gideon on kihloissa itävaltalaisen olympiamitalistihiihtäjän kanssa.

Pan tapaili jonkin aikaa erästä Hollywood-tuottajaa.

Ja eivätkö he olleetkin viime vuonna samaan aikaan laskettelemassa Sankt Moritzissa?

Kyllä vain. Jääpalatsin juhlat olivat kaikkien aikojen yliarvostetuimmat, ja Bonon esitykset tanssilattialla hipoivat nolouden äärirajoja.

Charley ei ole kertaakaan käynyt tutkimassa netistä Gideonin edesottamuksia. Ne eivät kiinnosta häntä, koska hänelle oli alusta pitäen selvää, että Gideon ryhtyisi työskentelemään Lontoon rahoitusmarkkinoilla isänsä firmassa, joka keskittyi ilmeisesti sijoittamaan lääkeyrityksiin. Charley tietää miehen sometilejä kurkistamattakin, että tämän työnkuvaan kuuluu mitä luultavimmin paljon ajanviettoa asiakkaiden kanssa erinäisillä golf- ja yksityisklubeilla eikä juurikaan taulukkolaskentaohjelman tai tylsien sopimusasioiden parissa puurtamista. Gideon oli jo murhaseuran aikoina kärsimätön luonne. Hän suhtautui näytelmien yksityiskohtiin ylimalkaisesti, unohteli juonenkäänteitä ja lipsui roolista esitysten aikana.

Gideonin rehvakkuus olisi varmasti tehnyt vaikutuksen Mattiin, Charley miettii – vaikka Matt olisikin teeskennellyt tämän seurassa välinpitämätöntä. Heti perään Charley moittii itseään, sillä Mattin

ajatteleminen ei ole tällä matkalla sallittua. Hän siirtää miehen ajatuksissaan lokeroon, jossa ovat kaikki muutkin kielletyt mietiskelyn aiheet: Karlin hymy heidän viimeisenä iltanaan, tapa jolla Karl siveli hänen poskeaan, viileän ruohon tuntu heidän paljaiden jalkojensa alla, kun he juoksivat yhdessä nurmikon poikki – ja tummana päilyvän veden jääkylmä kosketus iholla...

”Siinä se taas on”, Shona sanoo synkästi. ”Charleyn katseesta kuvastuu kaiken loppu, niin kuin silloin ennenkin.”

Charley kääntyy Shonan puoleen ja hymyilee. ”Ei hätää, olen ihan kunnossa. Minä vain...”

”Tunsitko yhtäkkiä kuoleman kylmän henkäyksen?” Shona tiedustelee innokkaasti.

”Jotakin sen suuntaista.”

Panin puhelimesta kajahtaa ilmoille ärsyttävä funk-tyylinen renkutus. Pan vilkaisee kännykkäänsä ja yrittää rypistää botoxilla siloteltua otsaansa. Ilmeen perusteella voisi luulla, ettei hän ole koskaan aiemmin kuullut puhelimensa pitävän moista mekkalaa.

”Minun täytyy varmaan vastata tähän”, hän sanoo, nousee hämentyneen näköisenä tuolistaan ja kävelee hieman sivummalle.

”Bottifarmin pitäjät siellä varmaan karhuavat laskuun”, Shona hymähtää. Sitten hän kohdistaa katseensa Panin taakse ja heiluttaa kättään. ”Sam – täällä näin!”

Charley ei edes muista, milloin on viimeksi nähnyt Samin. Miehellä on tummat hiukset, ja hän on edelleen hyvännäköinen, vaikka hänen olemuksensa onkin väsähtäneempi ja nuhjuisempi kuin aiemmin. Samilla on yllään ruutukuvioinen kauluspaita, jonka kuosi on niin mitäänsanomaton, ettei sitä muistaisi enää jälkeenpäin. Hän pitää kädestä ujon näköistä naista, joka on pukeutunut joulupukin kuvalla varustettuun neulepuseroon ja melkein päiilottelee Samin takana.

”Terve, Charley”, Sam sanoo. Sävy on neutraalin ystävällinen, mutta Charley pysyy silti varuillaan. Sam oli Karlin ohella ainoa murhaseuralainen, joka puolusti Charleyta, kun syytökset lentelivät kaikkein

kiivaimmin. Hän tuntui myös joukon maanläheisimmältä jäseneltä, mutta hänen huumorinsa saattoi välillä olla julmanpuoleista. Samilla oli tapana luoda ensin ympärilleen miellyttävän ystävällinen tunnelma ja sivaltaa sitten keskustelukumppaniaan tarkasti harkitulla ja täydellisen pirullisella sutkauksella. Nyt miehen kasvoilla on kuitenkin vilpittön ilme. Sam tulee lähemmäs, halaa Charleyta ja antaa tälle poskisuudelman. ”Näytät oikein hyvältä. Kuulin, että teet edelleen näyttelijän hommia. Se on hieno juttu.”

Sam on joukosta ensimmäinen, joka kohdistaa huomionsa Charleyn elämään eikä pelkästään rehvastele omilla saavutuksillaan. Siitä hyvästä hän ansaitsee pisteen.

”Millaisissa jutuissa olet esiintynyt?” Gideon kysyy. ”Olenko ehkä nähnyt sinut jossain?”

”Ei tuollaista saa kysyä näyttelijältä”, Sam toruu mutta pahentaa sitten tilannetta lisäämällä: ”Varmaan nyt *Holby Cityn sairaalassa* ainakin, vai mitä? Siinähan ovat olleet suurin piirtein kaikki.”

”Tuota... minä en, ainakaan vielä”, Charley sanoo. ”Olen tehnyt enimmäkseen mainoksia. Ajattelin kyllä ottaa lisää yksityistunteja, ja ansioluettelokin täytyisi päivittää.” Hän kuulee itsekin ääneensä hiipineen epävarmuuden ja huomaa, että Gideonin kasvoille on ilmestynyt halveksuva virne.

”Vai mainoksissa? Sitä tuskin voi sanoa näyttelemiseksi.”

”Älä anna periksi helpon rahan houkutuksille”, Shona kannustaa. ”Odota mielummin, että alat saada kunnollisia rooleja.”

Charleyn kasvoja alkaa kuumoittaa. Hän suhtautuu mainoskuvauksiinsa ristiriitaisin tuntein, koska niissä joutuu markkinoimaan tuotteita, jotka eivät ole laadultaan kovin kummoisia. Mainostöistä maksetaan kuitenkin hyvin, eikä hän pysty nykyisessä tilanteessaan kieltäytymään niistä. Charley vaihtaa vaivaantuneena asentoaan ja koettaa kääntää keskustelun pois itsestään.

”Entäs kuka se tässä on?” hän kysyy ja nyökkää Samin vieressä kärsivällisesti odottavalle naiselle.

”Tyttöystäväni Audrey”, Sam sanoo.

Charley tervehtii naista lämpimästi, ja he kättelevät. Audreylla on kuiva iho, eikä hänen lyhyiksi pureskelluissa kynsissään ole sen paremmin lakka- kuin geelipintaakaan. Hänellä ei myöskään ole sormuksia, ja kädenpuristus on jämäkän asiallinen. Audrey on suurin piirtein saman ikäinen kuin kaikki muutkin, ehkä aavistuksen vanhempi. Hänellä on sievät piirteet, mutta hän näyttää melko väsyneeltä. Charleysta tuntuu mahtavalta tavata aivan uusi ihminen, jolla ei ole murhaseuran ammoista jäsenyyttä painolastinaan. Audrey ei tiedä sen paremmin Karlista, Alista kuin kaulakorujupakastakaan ja vaikuttaa kaikin puolin järkevältä ja rauhalliselta.

Gideon puuskahtaa närkästyneenä ja mulkaisee Samia. ”Alihan sanoit, ettei puolisoita oteta mukaan.”

Sam katsoo häntä tyyneesti. ”Tiedän kyllä, että Ali on järjestänyt koko touhun, mutta painan sairaalassa viidenkymmenenkuuden tunnin viikkoa, ja on pienoinen ihme, että ylipäänsä sain lomaa tähän aikaan vuodesta. Yleensä minun täytyy olla joulunpyhät töissä yhteen putkeen. Jos Ali kuvittelee, että jätän tyttöystäväni yksin kotiin ja lähdän leikkimään jotakin typerää murhaleikkiä, hän on vielä pahemmin sekaisin kuin opiskeluaikoina.”

”Niin tietysti”, Gideon tokaisee ja nojautuu taaksepäin tuolissaan. ”Unohdin kokonaan, että olet kansallisaarre. Tiedät kai, että taputin sinulle korona-aikana joka torstai. En siis koko julkisen puolen sairaanhoidolle yleensä, vaan nimenomaan sinulle, koska olet niin uskottoman sankarillinen tyyppi.”

”En epäile sitä lainkaan. Kuinka paljon tienasitkaan tunnissa? Riittäisikö summa uuteen dialyysilaitteeseen, vai saisiko sillä maksettua ainoastaan yhden hoitajan kuukausipalkan?” Sam pitää äänensä rauhallisena, mutta siinä on teräksinen sävy. Gideon jähmettyy niille sijoilleen. Hän ei enää keksi nokkelaa vastausta ja jää siksi vain tuijottamaan Samia. Sam katsoo rävähtämättä takaisin.

Charley väänтелеhtii ahdistuneen oloisesti, ja Audrey puolestaan seuraa tilannetta järkyttyneen näköisenä.

”Olinkin jo kaivannut tätä”, Shona sanoo aurinkoisesti. ”Anna

mennä, Gideon – pamauta Samia kuonoon. Äläkä arkaile turhia, kyllä hän itsensä kokoon parsii.”

Samassa Charley muistaa, että murhaseuran huulenheitto oli juuri tällaista. Jäsenet saattoivat äityä viskomaan tylyjä loukkauksia yhtä huolettomasti kuin jotkut muut paperitolloja, mutta muutaman minuutin päästä kaikki joivat taas tyytyväisinä kahvia, nauroivat keskenään ja ryhtyivät liittoutumaan seuraavaa uhria vastaan.

”Voi ei – katsokaa Audrey paran ilmettä!” Shona naurahtaa ja kääntyy sitten Samin puoleen. ”Oletko varma, että sinun kannatti ottaa tyttöystäväsi mukaan? En usko, että Kip selviäisi teidän käsittelyssä.”

Charley on nähnyt Kipin muutamaan otteeseen Shonan Instagram-päivityksissä. Tämä on hoikka ja vaatimaton sukupuolijoustava ihminen, joka häilyy Shonan räiskyvän nettielämän taustalla. Charleyn on kuitenkin vaikea uskoa, että Shona suhtautuisi Kipiin suojelevasti. Hän on varma, että tämä pikemminkin nauttisi suuresti katsellessaan kumppaninsa nolostunutta punastelua joka suuntaan sinkoilevien sarkastisten heittojen ristitulessa. Kipin poissaololle täytyy siis olla jokin toinen syy.

”Olin itse asiassa huojentunut, kun sain kutsun tulla viettämään joulua teidän kanssanne”, Gideon sanoo. ”Muuten olisin joutunut kuuntelemaan neljän päivän ajan kihlattuni vanhempien nalkutusta siitä, että minun pitäisi jo päättää hääpäivämme.” Samalla kun hän puhuu, hänen katseensa kääntyy kohti Pania, joka kävelee hieman tuonnempana edestakaisin kännykkä korvaa vasten tuettuna.

Pan lopettaa puhelunsa, palaa muiden luokse ja asettuu vanhalle paikalleen. Hän hypistelee puhelinta hoikilla sormillaan, joissa kussakin on useita ohuita timanttikoristeisia sormuksia. Hänen kehonkielensä on levotonta, ja silmissä on etäinen katse.

”Tervetuloa takaisin, Pandóra”, Shona sanoo. ”Sam ja Gideon olivat äsken vähällä ryhtyä tappelemaan oikein miehekkäästi, ettekö olleetkin? Hei, tuolta tulee Leo. Toivottavasti hänellä on jotain uutta kerrottavaa.”